

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/234/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512209379
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512209379.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: P. banka F., a.s., B. XX, K., C.: XX XXX XXX, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. P. M., s. r. o., M. XX, V., IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi: M. P. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. rad XXX/XX, V. pod V., t. č. D. XX, M. XX-XXX, P. republika, o zaplatenie 48,61 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 18. novembra 2013, č.k. 4C/274/2013-48 jednohlasne takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným uznesením, okresný súd vo výroku I. zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 10Ro/574/2012-29 zo dňa 02.05.2013. Vo výroku II. konanie zastavil. Vo výroku III. rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ návrhom doručeným súdu dňa 06.09.2012 žiadal, aby súd zaviazal odporcu k zaplateniu sumy 48,61 Eur s príslušenstvom a k náhrade trov konania. Uviedol, že pohľadávka vznikla titulom neuhradenia debetného zostatku na účte zriadenom na základe zmluvy o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, uzavretej účastníkmi dňa 19.04.2010. Súd návrhu navrhovateľa vyhovel a dňa 02.05.2013 vydal platobný rozkaz, č.k. 10Ro/574/2012-29, ktorým návrhu navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu. Platobný rozkaz bol odporcovi doručovaný na adresu, ktorú v návrhu na začatie konania uviedol navrhovateľ, pričom zásielka sa z uvedenej adresy vrátila nedoručená s poznámkou "adresát je neznámy". Šetrením súdu bola prostredníctvom OO PZ Brezová pod Bradlom zisťovaná adresa odporcu, a bolo zistené, že na adrese V. pod V., B. rad XXX/XX sa zdržiaval do mesiaca máj 2010, pričom z uvedenej adresy sa odsťahoval do miesta svojho trvalého bydliska v P. republike. Lustráciou v evidencii cudzincov bolo zistené, že odporca mal posledný známy trvalý pobyt v P. republike na adrese D. XX, M. XX-XXX. Ďalej s odkazom na ust. § 103, § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., Nariadenia Rady ES č. 44/2001 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach uviedol, že právomoc súdu je procesnou podmienkou, ktorú súd skúma z úradnej povinnosti kedykoľvek v priebehu konania. Súd poukazuje na rozdiel medzi trvalým pobytom, ktorý má účastník hlásený v evidencii pobytu a jeho skutočným bydliskom. V danom prípade majú účastníci konania bydlisko na území viacerých členských štátov Európskej únie, konkrétne navrhovateľ má sídlo na území SR, bydlisko odporcu v čase začatia konania (06.09.2012) bolo v P. republike, preto pre skúmanie a určenie právomoci súdu príslušného členského štátu na prejednanie veci je rozhodujúca právna úprava obsiahnutá v nariadení Rady (ES) č. 44/2001 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej len "Nariadenie"). Súd Slovenskej republiky sú pri svojom rozhodovaní viazané nielen ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a medzinárodnými zmluvami, ale aj právnymi aktmi Európskych spoločenstiev, ako členský štát Európskej únie. Súd skúmal, či právomoc súdu SR v predmetnej veci možno založiť na ustanoveniach Nariadenia. Ustanovenia o právomoci súdu členského štátu na konanie sú vymedzené v kapitole II (články 2 až 26) nariadenia, pričom podľa základnej zásady vyjadrenej v čl. 2 nariadenia, osoby s bydliskom na území členského štátu, sa bez ohľadu na štátne občianstvo žalujú na súdoch tohto členského štátu.

To znamená, v zmysle citovaného ustanovenia nariadenia, je možné odporcu žalovať iba na súdoch v P. republike, ktoré majú právomoc vo veci konať. Článok 3 nariadenia potom stanovuje, že osoby s bydliskom na území členského štátu možno žalovať na súdoch iného členského štátu len na základe princípov uvedených v oddieloch 2 až 7, kapitoly II nariadenia. Avšak zo žiadneho ustanovenia oddielov 2 až 7 kapitoly II nariadenia, nemožno vyvodiť možnosť založenie právomoci súdu SR konať v predmetnej veci. Uplatnený nárok vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, preto v predmetnej veci je daná osobitná právomoc súdu podľa bydliska spotrebiteľa, teda príslušného súdu v P. republike, a to s poukazom na oddiel 4, ktorý upravuje právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv, konkrétne článku 16 ods. 2, podľa ktorého druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Podľa nariadenia preto právomoc súdu SR konať vo veci, nie je daná. Z uvedených dôvodov súd preto musel konanie pre neodstrániteľný nedostatok podmienky konania (neexistencia právomoci súdu Slovenskej republiky) s poukazom na ust. § 104 ods. 1 O.s.p. zastaviť. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, keďže konanie bolo zastavené.

Uznesenie okresného súdu v zákonom stanovenej lehote, odvolaním napadol navrhovateľ, žiadal odvolací súd o zrušenie napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa s tým, že vec mu bude vrátená na ďalšie konanie. Nesúhlasil so zastavením konania z dôvodu nedostatku právomoci súdu prvého stupňa, pričom poukázal na Oddiel 2 „osobitná právomoc“, článok 5, bod 1 Nariadenia Rady ES č. 44/2001 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, podľa ktorého, osoby s bydliskom na území členského štátu, možno žalovať v druhom členskom štáte a) v zmluvných veciach na súde podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby, b) na účely tohto ustanovenia ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby pri predaji tovaru miesto v členskom štáte, kam sa podľa zmluvy tovar dodal, alebo mal dodať, pri poskytnutí služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli, alebo sa mali poskytnúť, c) ak sa neuplatní písmeno b), uplatní sa písmeno a). Zastával názor, že miestom zmluvného plnenia, t.j. poskytovania bankových služieb, bolo miesto, v ktorom mal odporca trvalé bydlisko, teda V. pod V., B. rad XXX/XX. Poukázal na to, že podľa Oddielu 2, článku 5, bod 1, písmeno b) nariadenia, ak sa účastníci zmluvy nedohodli inak, je miestom zmluvného plnenia, ktoré je predmetom návrhu pri poskytovaní služieb miesto v členskom štáte, kde sa podľa zmluvy služby poskytli, alebo mali poskytnúť. Keďže miesto zmluvného plnenia nebolo účastníkmi dohodnuté, má sa za to, že je to miesto, kde sa služby poskytli, resp. poskytnúť mali, v dôsledku čoho je tu daná právomoc Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, nakoľko služby boli zo strany navrhovateľa poskytované odporcovi v tomto mieste. Uviedol, že podľa jeho názoru, sú tu dané dôvody odvolania uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., t.j., že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil s tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ďalej podľa § 205 ods. 2 písm. b) O.s.p., že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Odporca nevyužil svoju zákonnú možnosť písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1, O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie okresného súdu, je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p., ako vecne správne potvrdiť.

Uznesenie okresného súdu je úplné, správne, preto podľa § 219 ods. 2 O.s.p., sa odvolací súd s odôvodnením uznesenia okresného súdu stotožňuje.

Zároveň však považuje za potrebné, k dôvodom odvolania navrhovateľa, uviesť nasledovné:

Každý štát vytvára systém orgánov ochrany práva pre prípad, že subjektívne právo subjektu, spadajúceho pod personálnu, či územnú pôsobnosť daného štátu, bude ohrozené, alebo porušené. Vychádzajúc z ust. § 7 ods. 1, 2, 3 O.s.p., civilná právomoc súdov Slovenskej republiky, predstavuje

sumár právnych záležitostí, prevažne súkromnoprávneho charakteru (iného charakteru len keď to zákon výslovne pripúšťa), ktoré súdy prejednávajú a rozhodujú v rámci svojej decíznej pôsobnosti, teda ako orgány ochrany práva, dotované výlučným a takmer bezvýnimčným oprávnením prejednávať a rozhodovať. Z procesného hľadiska civilná právomoc súdov, predstavuje procesnú podmienku (podmienku konania), ktorej nedostatok, predstavuje neodstrániteľnú vadu konania. Absencia civilnej právomoci, má vždy za následok zastavenie konania a postúpenie veci na prejednanie a rozhodnutie tomu orgánu, do ktorého právomoci daná vec patrí, samozrejme s výnimkou, ak nejde o prípad právomoci cudzozemského orgánu, pretože nedostatok medzinárodnej právomoci súdu, je neodstrániteľnou prekážkou konania a súd bez ďalšieho, v zmysle § 104 ods. 1 O.s.p., konanie v celom rozsahu zastaví. Právomoc justičných orgánov, najmä súdov v sporoch s cudzím medzinárodným prvkom, môžeme definovať ako oprávnenie a zároveň povinnosť, prejednať a rozhodnúť spor s cudzím medzinárodným prvkom pod svojou jurisdikciou, teda podľa vlastných procesných predpisov. Prostriedok harmonizácie a unifikácie jednotlivých kolíznych ustanovení vnútroštátneho práva, upravujúci inštitút súdnej právomoci v rámci členských štátov EÚ, predstavuje Nariadenie č. 44/2001 Brusel I. o súdnej právomoci a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. Pre aplikáciu nariadenia je nevyhnutné, aby bol spor, o ktorom sa vedie konanie, sporom s medzinárodným prvkom, pretože nariadenie Brusel I. , bolo výslovne prijaté, ako opatrenie v oblasti súdnej spolupráce v občianskych veciach s cudzím prvkom, v zmysle čl. 65 písm. a/ tretia zaťažka ZES.

Súd prvého stupňa v preskúmvanej veci, správne overil použiteľnosť Nariadenia ES č. 44/2001 Brusel I. z hľadiska jeho časovej, vecnej a teritoriálnej pôsobnosti. Medzinárodný prvok v predmetnom spore je daný tým, že navrhovateľ je právnickou osobou so sídlom v Žiline, domáhajúci sa nároku na území Slovenskej republiky a odporca je osobou fyzickou, ktorá ako súd zistil, nemá obvyklý pobyt na území SR, ale na území P. republiky. Brusel I. sa vzťahuje na oba zmluvné štáty a to Poľskú republiku, ako aj Slovenskú republiku, v danom prípade odporca ako dlžník, nebol identifikovaný v predmetnej zmluve ako podnikateľ, teda ako správne uviedol súd prvého stupňa, ide o spotrebiteľský vzťah v zmysle čl. 15 ods. 1 písm. b/ nariadenia, v dôsledku ktorej skutočností, vychádzajúc z § 16 ods. 2 nariadenia, je možné podať žalobu proti spotrebiteľovi len na súde členského štátu, na území ktorého, má spotrebiteľ bydlisko. Vychádza sa pritom z definície bydliska, používanej na účely § 85 O.s.p. a pod bydliskom osoby sa tak rozumie miesto, v ktorom sa fyzická osoba zdržuje, v úmysle zdržiavať sa tam trvalo. Bydlisko tak nie je závislé od registrácie osoby v registri obyvateľstva, trvalý pobyt môže byť považovaný len za jeden z ukazovateľov, že osoba má v danom mieste bydlisko. V preskúmvanej veci, však v priebehu konania bolo zistené, že na adrese uvedenej navrhovateľom v návrhu, HD.X/XX, V. pod V., sa odporca nezdržuje, je tam neznámy, pričom je to adresa totožná s trvalým pobytom podľa CEPO. Šetrením bolo zistené, že odporca sa od roku 2010 zdržiava v P. republike na adrese D. XX, M. XX-XXX. Na túto adresu súd prvého stupňa odporcovi doručoval zásielku, pričom odporca zásielku na tejto adrese aj prevzal. S poukazom na skutočnosť, že odporca na uvedenej adrese v P. republike preukázateľne býva, súd prvého stupňa správne vyvodil, že toto miesto v P. republike, je potrebné považovať za miesto, kde sa odporca zdržuje, v úmysle tam trvalo aj bývať. Za danej situácie, preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď vyslovil, že ide o nedostatok medzinárodnej právomoci konať, čo je neodstrániteľnou prekážkou konania, v dôsledku čoho, nebolo možné postupovať inak, ako konanie za použitia § 104 ods. 1 O.s.p. zastaviť. Nariadenie Brusel I. vo všetkých svojich ustanoveniach, smeruje k zachovaniu práva odporcu, účinne sa v konaní brániť, súčasťou ktorého práva, je aj právo byť žalovaný pred vhodným súdom, ktorý princíp je posilnený čl. 16 ods. 2 nariadenia, ktorý je súčasťou oddielu č. 4 Nariadenia, upravujúceho právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv, z ustanovení ktorého oddielu sa možno odchýliť vychádzajúc z čl. 17 Nariadenia len dohodou 1) dojednanou po vzniku sporu, alebo 2), ktorá umožňuje spotrebiteľovi začať konanie na iných súdoch, než tých, ktoré sú už uvedené v tomto oddiele, alebo 3) dojednanou medzi spotrebiteľom a druhým účastníkom zmluvy, ak obaja majú v čase uzavretia zmluvy bydlisko, alebo obvyklý pobyt v tom istom členskom štáte, ktorá dáva právomoc súdom tohto členského štátu za predpokladu, že takáto dohoda nie je v rozpore s právnym poriadkom tohto členského štátu. Existenciu takejto dohody navrhovateľ v konaní nepreukázal a rovnako zo spisu nevyplýva ani platné uzavretie dohody účastníkov o voľbe právomoci súdov SR v zmysle čl. 23 Nariadenia, čím nie je daná právomoc súdov Slovenskej republiky ani na základe dohody o voľbe právomoci súdov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, je preto nedôvodná odvolacia námietka navrhovateľa, že právomoc OS Nové Mesto nad Váhom, je daná v zmysle oddielu 2, „Osobitná právomoc“ článku 5, bod 1 Nariadenia rady ES č. 44/2001, pretože vzhľadom k tomu, že ide o spotrebiteľský vzťah, je tu daná prednostne právomoc súdu v zmysle čl. 16 ods. 2 Nariadenia.

Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov, nepovažoval odvolanie navrhovateľa za spôsobilé na iné, než potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, vychádzajúc z ust. § 219 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .